

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК



ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2024 рік

№ 06(391)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК



Подаруємо дітям казку! Так називається творчий літературний конкурс, який проводиться силами громадської організації "Жінки плюс" за підтримки Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей. Читайте у цьому номері!



“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко



«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № І-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журналу „CatArt”
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників



ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ДОБРОЧИНЦІ!

Ми зворушені і сердечно вдячні Вашою підтримкою у боротьбі з московськими людоджерами. Тому наш низький уклін тим, хто своїми жертвами сприяє Україні встояти у цю важку днину. Найперше добродію Василю Стану (Boston, MA.), який вкотре допомагає нашим людям втримати москальську навалу.

Цього разу він спрямував свою жертву на допомогу пораненим воякам та для родин бійців ЗСУ, для української справи у Кривому Розі, для потреб видавництва. Незабув так

само про потреби нашого представництва на Заході Фундацію «Прометейів отвіт». Княжа жертва пана Василя Стана – це ще один важливий крок до нашої Перемоги.

Знову відгукнувся добровільним датком для потреб щомісячника «Бористен» та на збірку для закупівлі квадроцикла для військових добродієць Олександр Полець (St., Anthony, MN.). Це наш давній і відданий приятель. Будемо вдячні за Вашу подальшу допомогу і підтримку.

Влас.інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти
Стор.2 Подаруємо дітям казку
Стор.3 Події переплітаються і виходить полотно життя
Стор. 4-5 Видавнича праця просвітян України
Стор.6-8 Любов до життя крізь призму війни
Стор.9 -12 Новини Бористену
Стор.13 - 16 New in the “Inside

Ukraine” series: Daryna Sukhonis, Journalist, Truth Seeker
Стор.17 Механ
Стор.18 26 червня, в Україні святкують День кримськотатарського прапора
Стор.19 Молитва за Дітей України
Стор.20-26 Наша Церква

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua



«Актуально»

---Подаруємо дітям казку---



Так називається творчий літературний конкурс, який провадиться силами громадської організації "Жінки плюс" за підтримки Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей. На екваторі червня його підсумки було підбито вже у п'ятий раз. Ювілейна імпреза пройшла на високому рівні. Позаяк окрім володарів локації, як завжди, славно потрудилася команда очільниці ГО "Жінки плюс" Лілія Гиренко. Закохані у життя і літературне слово Ірина Корчемаха та Вікторія Возна, попри наше трагічне сьогодення, створили просто такі фієрію гарного настрою. І справа не лише у тому, що учасники і переможці творчих перегонів отримали цінні пам'ятні дарунки. "Плюсове" жіноцтво

відтворило і дружню атмосферу, і відчуття позитиву у кожного з присутніх.

Звісна річ, Дніпропетровська обласна організація НСПУ просто зобов'язана була взяти участь у цьому заході. На жаль, не змогла бути присутня Еліна Заржицька. А тому, разом з книгами свого авторства, я передав талановиті твори колеги переможцям творчого конкурсу "Подаруємо дітям казку".

Подібні заходи допомагають пошукам нових літературних талантів, сприяють поповненню лав НСПУ гідними членами та членкинями. Отож, подяка колегам з громадської організації "Жінки плюс" за їх подвижницьку працю.

Фідель Сухоніс,
голова ДОО НСПУ



Події переплітаються і виходить плотнo життя

Так мій одиночний марафон за полонених переплівся з кількома подіями. По порядку. На затишному заході, де ГО Жінки плюс підбивала підсумки обласного конкурсу "Подаруємо дітям казку", я отримала особистий подарунок від пана Фіделя – нещодавно видану повість "Приречені на любов". Вдячна! Ця книга стала першою, яку я прочитала одразу до кінця за період повномасштабної війни.

Мене гнав страх. Я мала взнати про те страшне, про що ще не знала. Але автор не тиснув на психіку описами тортур, за що я безмежно вдячна. Так, я слабка і мені досить впевненості й жаху від того, що вони є.

В повісті для мене особисто виокремлене почуття невідомості. Підхоплений за саме серце ти висии у порожнечі. Всюди люди й твої страшні, або навіть позитивні думки, але це не про правду. Правди ти не знаєш, ти в порожнечі. У порожнечі невідомості жила мати полоненої Тетяни – Марія, жила сама Тетяна, жив захисник Азовсталі Микола..... живуть зараз полонені, родини полонених і зниклих безвісті.

У мене не було враження, що це художній твір, наче я читала хроніки життів, знайомилася з багатьма різними людьми і одразу якимось дивом ставала близька з кожним.



Дякую автору за подарунок! Просто в ціль! ПОЛОН без дотримання міжнародних законів і домовленостей – дикунство нашого сьогодення. ПОЛОН ятриться в мені без періодів загоєння.

Ранком після нічного читання було повідомлення від справжньої Оксани Стоминої, що щастя поки не сталося і між 90 наших звільнених її чоловіка знову немає. А через день був мій марафон – довгими, виснажливими походами я кричу про порожнечу невідомості, про пекучий біль.

Наталя Жиліна-Жура

«Актуально»

Видавнича праця просвітян України

У тяжкий воєнний час просвітяни України продовжують свою виховну працю серед підростаючої молоді. Вони видають книжки та збірки матеріалів, які формують патріотичний світогляд та організовують зустріч з молоддю в інститутах та бібліотеках.

В Полтаві вийшла книжка «Три Літа», вибрана поезія Тараса Шевченка до 210 річчя Поета. Вступне слово написав Микола Кульчинський, голова полтавської обласної «Просвіти», старанням якого ця книжка була видана. Презентація книжки відбулася у різних міських бібліотеках та біля пам'ятника Шевченку в Полтаві. Молодь із зацікавленням слухала розповіді Миколи Кульчинського про творчість Шевченка та його вплив на визвольний рух в Україні.

Голова Хмельницької «Просвіти» Віталій Міхаловський повідомляє про переведення заходів у травні до Дня Героїв та Дня перепоховання Тараса Шевченка. Відбулися зустрічі зі студентами Хмельницького Кооперативного Інституту та студентами Хмельницької Гуманітарної-Педагогічної Академії, де була презентація книги воїнів-письменників Хмельницьї терегромади «Герої серед нас».



*Залучена світлина від Полтавської
«Просвіти (із архіву Боднаруків)*

Полтава:

*Біля пам'ятника Шевченку,
Микола Кульчинський дарує «Три Літа»*

Чернівецька «Просвіта» недавно видала два томи матеріалів «Ластівка: політ через час». Ця праця-це узагальнення дитячого журналу «Буковинська Ластівка», який виходив у минулі роки. Презентація відбулася у відділі української діаспори Чернівецького Обласного Краєзнавчого Музею, де взяли участь автори, упорядники, дописувачі та читачі часопису. Дуже позитивним бачити між дописувачами юних авторів.

Рівненська міська «Просвіта», яку очолює Катерина Сичик, завершила книгу про працю міського об'єднання на протязі останніх 20 років. В книжці описано вплив «Просвіти» на розвиток освіти та національно-патріотичне виховання дітей і молоді. Книжка потребує фінансової допомоги.

Товариство Української Мови (ТУМ-США) радо допомагає «Просвітам» у виданні українських книжок і журналів та бажає їм якнайкращих успіхів у їхній важкій виховній праці.

Віра Боднарук, голова
Тов.Укр.Мови (США)

Від редакції: Коли ця стаття готувалася до друку стало відомо, що 24 червня не стало Богдана Боднарука – чоловіка і вірного друга Віри Боднарук. Ми сердечно співчуваємо і пані Вірі, і всім кому був дорогий покійний. У наступному числі більше інформації про бл.п. Богдана Боднарука.

ВІЧНА
ПАМ'ЯТЬ!



«Нашого цвіту по всьому світу»

Любов до життя крізь призму війни



2 червня 2024 року в Юніондейл, в Парафіяльному центрі церкви св. Володимира в Гемпстеді, штат Нью-Йорк, відбувся благодійний концерт під назвою «В Єдності - Сила». Організатором заходу був Український Конгресовий Комітет Америки (УККА), відділ на Лонг Айленді.

На прохання Головної управи УККА до концерту приєдналися воїни-захисники з України. Завдяки цьому учасники концерту мали змогу і честь познайомитися з творчістю талановитих та видатних українських музикантів. Культурний підрозділ Збройних Сил України, в склад якого входить п'ять музикантів, організовує тури по США, щоб подякувати американському суспільству за велику постійну підтримку українського народу в протистоянні російській агресії. Артисти-військові також знімають у США фільм для підтримки захисників на передовій.

Перед офіційною частиною відбувся фуршет, який підготували

організатори. Офіційну частину зустрічі відкрила, привітала численних гостей, виконавців та членів Відділу голова відділу УККА на Лонг Айленді Ірина Буча, яка з Ізольдою Максим вела програму. Хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять загиблих у жорстокій війні, яка триває в Україні. Захід благословили та провели коротку молитву о. Василь і о. Пилип.

Концерт пройшов дуже плавно та гармонійно завдяки добре підготовленій сценографії. Художній фрагмент зустрічі був чітко поділений на дві частини, що значно полегшувало сприйняття програми. В першій частині з художньою програмою виступили учні місцевої Школи українознавства і релігії та запрошені молоді артисти. Ми вже неодноразово писали про них, тож дозвольте сьогодні приділити більше уваги артистам-військовим - нашим шановним гостям з України. Гордістю Школи українознавства і релігії при церкві св. Володимира в Гемпстеді є танцювальний колектив

«Мрія», який представив свою цікаву програму на концерті. Ансамбль має довгу історію. У 2016 році його художнім керівником став Роман Левкович, а директором Наталія Михайлишин. На концерті ансамбль виконав танці «Крок за кроком» та «Полтавський козачок».

У першій частині концерту з оригінальним репертуаром виступили: Іннеса Тимочко-Декайло, Софія Соболевська та Тетяна Грибок. Іннеса Тимочко-Декайло концертує на скрипальці, учасниця численних конкурсів та фестивалів, вчитель Сузукі та класичного методу гри на інструменті. У її доробку 4СД: «Гердан», «Шторм», «Танго», «Її портрет». З 2006 р. дарує свій талант та музику українській та американській публіці. Керує ансамблем "Скрипалюта", до складу якого входять українці, кримські татари і американці.

Софія Соболевська приїхала зі Львова. Фіналістка конкурсу «Голос української діаспори - 2024». Приймає участь у благодійних концертах в Україні, Польщі та США. Популяризує класичну музику та пише власні музичні твори. На концерті виконала пісні: «Плакала», «Хто, як не ти», «Вище хмар».

Тетяна Грибок походить з Києва, де вивчала вокал у школі джазового та естрадного мистецтва. Учасниця хору «Думка». Зайняла призове місце в конкурсі «Голос української діаспори-2024». Пише авторську музику. Навчається в Національній академії керівних кадрів культури і мистецтва. На концерті заспівала: «Край, мій рідний край», «Залишайся живим», «Два кольори».

Дуже багата і цікава була друга частина концерту, яку заповнили виступи воїнів-захисників з України. Цю частину програми проводив Миколай Серга. Він завоював

симпатію та захоплення аудиторії своєю ерудицією, почуттям гумору, вільним володінням англійською мовою.

Миколай Серга, старший лейтенант механізованої бригади, відомий український телеведучий. Музикант та продюсер сказав, що створено вісім музичних груп, які працюють на різних ділянках фронту: в бліндажах, окопах, траншеях, реабілітаційних центрах, госпіталах. Це кращі люди країни, які до війни були музикантами. Після участі у найзапекліших боях та після відновлення поранень, вони знову повернулися до музики. Одним з завдань культурного десанту є показати світу, що в склад української армії входять також люди інтелектуальних професій: вчителі, лікарі, священники, артисти, поети, музиканти.

десанту люди неординарні, обдаровані талантом, професіонали своєї справи.

Михайло Олійник, рядовий 59-ї окремої механізованої бригади. Михайло - композитор і піаніст. Він випускник Київської муніципальної академії імені Глієра та Львівської національної музичної академії імені Лисенка. Композитор виконав два власних музичних твори та пісню «Мамо, не плач». Юрій Іваськевич, сержант, піхотинець, помічник оператора гранатомета 110-ї окремої бригади. Він вокаліст і соліст ансамблю пісні і танцю «Запорожці» при Запорізькій філармонії. Миколай Серга сказав про нього: «Талановита душа і вояцьке тіло». З перших днів війни пішов в територіальну оборону Запоріжжя. Його бригада обороняла Запоріжжя на південному напрямку. Влітку 2023-го втратив ногу. Юрій виконав три оперних твори. Ольга Рукавишникова, рядова, розвідниця, оператор гранатомета 112 - ої

окремої бригади. Вона випускниця Національної музичної академії, скрипалька та диригентка, лауреатка міжнародних музичних конкурсів. Миколай розповів, що Ольга володіє чорним поясом в карате, що з перших днів війни пішла в територіальну оборону Києва. Захисниця отримала п'ять поранень, після одного з яких втратила око. Співачка виконала прекрасні музичні твори на скрипці.

Тарас Столяр, рядовий, розвідник 112-ї окремої бригади. Він випускник Чернівецької музичної школи та Національної музичної академії, лауреат першої премії Міжнародного конкурсу народних інструментів імені Гната Хоткевича. Тарас – соліст оркестру НАОНІ (Національний Ансамбль Основних Народних Інструментів), народний артист України. Тарас виконав чудові музичні твори на бандурі. Миколай Серга теж виконав дві власно складених пісні. Пісня «Додому» щоразу звучить на вокзалі у Києві, коли відправляється потяг з військовими в зону бойових дій. Він бачив, як матері випроводжають синів, жінки – чоловіків, діти – батьків. Рідні обіймаються...але, то можуть бути...останні обійми... Тому що потяг, в який сідають найрідніші, їде в пекло... Друга пісня, яку Миколай награв на гітарі, про любов до життя через призму війни. Легко любити життя у мирний час. Миколай каже, що на війні «ти починаєш бачити не тільки обличчя Бога, але й тінь Бога», «На зустріч смерті йде Любов...Крізь біль тлумачу я Бога тінь...» співається у пісні.

Концерт, який відбувся під гаслом “У Єдності - Сила”, об’єднав і вразив серця всіх, хто брав у ньому участь. Коли на сцені з’явився тенор Юрій Іваськевич і виконав “O sole mio”



(“Моє сонце”) та інші чудові пісні, публіка аплодувала стоячи. Інших військових артистів зал також зустрів гучними оваціями.

Учні місцевої Школи українознавства та релігії разом із запрошеними малими артистами з-за їх меж, такими як струнний гурт пані Іннеси, продемонстрували частину свого мистецького доробку («Гей соколи» «Червона рута»). Хлопці Культурного десанту з України, виступаючи перед численною глядацькою аудиторією з чудовим репертуаром, висловили подяку присутнім на концерті та через них українській діаспорі на Лонг-Айленді за виявлену симпатію та підтримку.

Такі спільні ініціативи, цього разу мистецького характеру, мають глибокий зміст, оскільки “об’єднують сили”. Україні повинен допомагати кожен, використовуючи свої знання, вміння та наявні ресурси. Ми вважаємо, що такі події дуже потрібні, щоб об’єднати українців в усьому світі. Можливо, діяльність відділу УККА на Лонг-Айленді буде добрим і гідним прикладом для поширення. Ми переконані, що подібні заходи відбуваються і в інших місцях. Вважаємо, що варто поділитися досвідом з цього питання.

Жанна Басюк
Стефан Лашин

Світлина Ольги Цимбалистої

Колонка редактора

Яхт-клуб "Січ" не просто гарна ландшафтна місцина, а й локація духовного вишколу і відродження українських національних традицій. Це знаходить відображення, наприклад, у кооперації з Дніпропетровська обласна організація НСПУ. Адже саме тут було проведено у співпраці з майстрами красного слова цікаві, пізнавальні та наповнені народним змістом імпрези. Люблю тут бувати і приватно. Ось і сьогодні радо зустрівся з лідерами ландшафтно-духовної локації В'ячеслав Дідик та Валентин Курнай. Передав дві книжкові новинки з української тематики. Позаяк одна мого авторства. А ще на цій місцині так і тягне до фізичних випробувань.

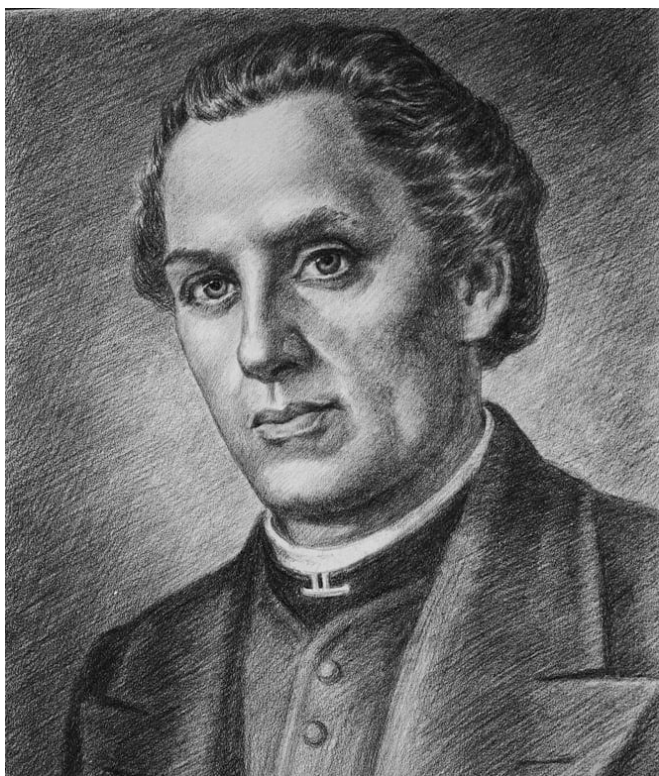


Люблю бувати в Петриківці. Справжня оаза нашої культури, духовності та звичаєвості. Головне багатство цього вишневого краю люди. Такі як ось директор виставкового центру петриківського розпису однойменної територіальної громади Миколи Іщука. З наполегливістю та завзяттям молодшої людини він разом з іншими подвижниками знаного у світі народного промислу творить його сьогодення, закладає підмурки для майбутнього. З роси і води!



Пробудитель

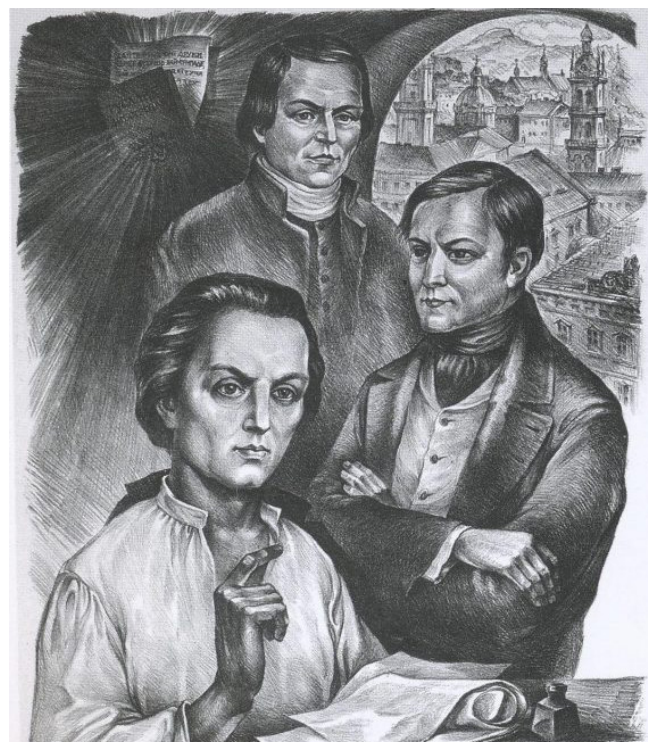
Одну історичну особистість, що я полюбила, як рідну дитину, це Маркіян Шашкевич. Всі оминають правду-сказати, хто спричинився до його смерті в 32 роки (1811-1843). "Його замучили колись.." (Т.Шевченко). Що також не знають те, що після "Весни Народів-1848". Австрійська імперія, перелякавшись перевороту, створила Конституцію, яка дозволила народам імперії розвивати свої культури і мови, в той час, як Москва приготувала циркуляр та УКАЗ проти культури і мови.



Вцейчас «Стара Київська Громада» (В.Антонович, Грушевський, Драгоманов, О. Кониський, П. Куліш та інші) почала «політично» виховувати галичан. Два роки по смерті батька Шевченка 1861, Олександр Кониський привозить в Галичину свою першу біографію

Шевченка. 'Кобзар' створює "Кульм Шевченка" в Галичині.

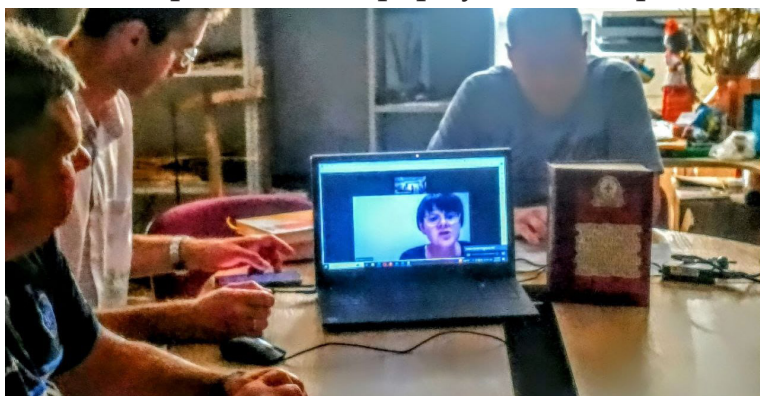
З'являються «ПРОСВІТИ», «НАРОДНІ ШКОЛИ». СПОЛЬЩЕНЕ до краю галицьке католицьке духовенство, яке гидуvalo «руським язиком» починає перебудовуватися і розуміти, хто вони самі й кому служать. Шевченко й Народ показав їм шлях до рідного. 15 років після 'пробудження' Галичини, свідомо молодь пригадала, що і в них був колись такий 'пробудитель' - отець Маркіян Шашкевич'. Молодь їде в село шукати могилу і не знаходе... тільки на одній труні бачать хрестик. Припускають, що це останній прихисток 'будителя.' Лише 50 років по смерті, страдника Маркіяна у 1893 році відбудеться перепоховання одного з найкращих, вірних синів України.



Галина Степанівна Грушецька (США)

«Круглий стіл» збирає фахівців

26 червня у Комунальному закладі «Музей спротиву Голодомору» Дніпровської міської ради, відбувся, організований спільно з Дніпропетровською обласною організацією Національної спілки письменників України круглий стіл «Актуальне минуле. Українське козацтво і події нової та новітньої історії України в контексті збереження національної пам'яті». Науковий захід присвячено проблемі актуалізації національної історичної пам'яті в період російсько-української війни. А також проблемам її формування збереження та виховання патріотизму.



Учасники круглого столу прослухали та обговорили доповіді Виконувача обов'язки директора «Музею спротиву Голодомору» Олександра Сухомлина «Актуалізація генеалогічних джерел козацької доби та питання збереження і формування національної пам'яті», начальника експозиційно-виставкового та видавничого відділу музею Валентина Рибалки «Невизнання Голодомору як геноциду: боротьба з українською історією»; керівника Дніпропетровської обласної організації Національної спілки письменників України, головного редактора журналу «Бористен» Фіделя Сухоноса, присвячену актуалізації питань пов'язаних з національною історичною пам'яттю в період російсько-української війни; історика Дениса Шаталова, «Знакові події української історії та їх відображення в сучасній історичній пам'яті».

В обговоренні прийняли участь заступник голови правління БФ «Спадок Гетьманщини». Аліна Іващенко, конотопський історик Віталій Хоменко, завідувачка кафедри історії України історичного факультету Дніпровського національного університету Ольга Посулько, заступник директора Музею «Пам'ять єврейського народу та Голокост в Україні» з наукової роботи Єгор Врадій, завідувач кафедри соціально-гуманітарної освіти навчально-наукового інституту педагогіки комунального закладу вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради» Іван Безена, старший науковий редактор редакції «Реабілітовані історією» Ірина Сергієнко, красномовець журналіст Микола Чабан, історик культуролог Григорій Іващенко. Під час обговорення піднімалася низка дискусійних питань. Серед них, зокрема, встановлення адекватних меж між історією як наукою і історією як засобом виховання патріотизму та елементом пропаганди. відповідність пантеону українських історичних героїв гуманітарній політиці та практикам Європейського Союзу, співіснування «несумісних» історичних символів у народів-сусідів та низка інших проблем історії та історичної пам'яті. В рамках круглого столу також була проведена презентація видання «Місто Конотоп у матеріалах генерального опису Лівобережної України 1765–1769 років. Книга 1. Козацька старшина та духовенство» книга друга: «Рядове козацтво», здійснену Благодійним Фондом «Спадок Гетьманщини».

Валентин Рибалка, начальник експозиційно-виставкового та видавничого відділу КЗ «Музей спротиву Голодомору» Дніпровської міської ради

культуролог Григорій Іващенко. Під час обговорення піднімалася низка дискусійних питань. Серед них, зокрема, встановлення адекватних меж між історією як наукою і історією як засобом виховання патріотизму та елементом пропаганди. відповідність пантеону українських історичних героїв гуманітарній політиці та практикам Європейського Союзу, співіснування «несумісних» історичних символів у народів-сусідів та низка інших проблем історії та історичної пам'яті.



В рамках круглого столу також була проведена презентація видання "Місто Конотоп у матеріалах генерального опису Лівобережної України 1765–1769 років. Книга 1. Козацька старшина та духовенство" книга друга: «Рядове козацтво», здійснену Благодійним Фондом "Спадок Гетьманщини".

Валентин Рибалка, начальник експозиційно-виставкового та видавничого відділу КЗ "Музей спротиву Голодомору" Дніпровської міської ради





Where were you born and where do you live now?

I was born in Ukraine, in the city of Dnipro. I live here now.

What did you study and what profession do you work in now?

I studied journalism at the Oles Honchar Dnipro National University. Since childhood, I knew I would be a journalist. I believe that it is impossible to study it, you can gain knowledge and understanding, but this "spark" - the ability to see a text or a shot - is either there or not. My father is a prominent journalist and writer, Fidel Sukhonis. My grandfather Valentyn Chemeris is a master of classic Ukrainian literature. I guess writing is in my blood genetically.

What did your usual day look like before the war and how has your role changed since the invasion of Ukraine?

War changes and reveals people. Although I divorced my husband, we remained on good terms. At the start of the full-scale war, I lived alone for some time. It was a new and mentally challenging experience for me. Before the war, I had a routine that included work, sports, and

caring for my cats and dogs. These aspects of my life are still present, but now, my mornings sometimes start not with coffee but with cleaning up broken glass because, unfortunately, the windows on my balcony have been blown out four times due to rocket attacks.

Like many Ukrainians, I sometimes sleep in the corridor between two walls or in the bathroom during massive shelling. There have been mornings when it felt like I was going to die, with rockets flying over the house and hitting nearby. This is our reality today. Unfortunately, we have learned to live with it.

5. What do you think are your strengths and superpowers? I am Ukrainian - this is my superpower, just like that of many other Ukrainian girls who did not leave. During the war, I travelled around the country and was once on a trip abroad. This was an interesting experience and an opportunity to talk about Ukraine, see international volunteering efforts, participate in projects that help Ukraine and be able to tell foreigners about the war as it is, not via the internet. But I cannot leave Ukraine and live somewhere else. And I don't want to.

MY STRENGTHS ARE THE ABILITY TO CONVEY PEOPLE'S EMOTIONS AND EXPERIENCES, TO TELL THE STORIES OF THOSE WHO ARE MAKING HISTORY TODAY. HERE. TO SHOW SOMEONE ELSE'S PAIN AND LIVE IT TOGETHER. MY PROJECT IS CALLED STORIES OF WAR"

What specific actions (big or small) have you taken and continue to take to help Ukraine and the Ukrainian people?



Volunteering, helping internally displaced persons and animals, journalism. Thanks to our work with Stories of War, people have found help through volunteer connections. For example, those who take out 200s (killed soldiers) found sponsors to pay for fuel thanks to our story. There are so many different examples just like that. I can't even remember them all over the years. Every day we remind people about the war by talking, filming and writing.

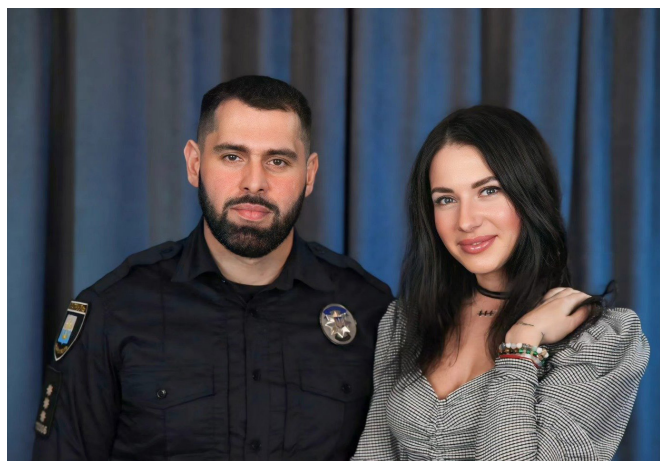
I am particularly proud of several of our reporting pieces. For example, the story about police officer Valentyn from Mariupol (you can see him in Mstislav Chernov's Oscar-winning documentary "20 Days in Mariupol") and I was the first journalist he spoke with about those harrowing experiences. He noticed that my team didn't come to the screening just for Q/A but to also watch the film. He saw that I cried throughout the entire film. We are honoured that he entrusted us with his story.

How do you look after yourself? Is it possible to remain mentally stable during the war? What exactly helps you pull yourself together?

Sports, cats and love! And a little bit of work. I also have a huge sweet tooth. It's probably because of the stress!

Do you feel that the war has changed you? In what ways? Were you surprised by your own strength, by how you held on, how you stayed strong, how you found inspiration in unexpected sources, etc. Did you have any epiphanies?

Yes, many things surprised me about myself: I did not think that I would end up single, living alone during the war, in an area where there are frequent "incomings". That I would choose to remain in Ukraine and not go abroad, even though there was a possibility. That I would be frightened often, but not ashamed of myself because I did stay and didn't leave my countrymen behind. These are all my own reflections and my personal choice. The war taught me discipline.



But the war itself was not a surprise for me - my father told me since childhood that it would come, someday. Those who studied Ukrainian history understand that we have been at war with Russia for a long time. And after the war started in 2014, with the annexation of the Crimea, a full-scale invasion was to happen eventually; it was only a matter of time.

It was an epiphany for me to see how people can both, perform miracles and carry out atrocities during this war. Some people risk their lives to save fellow people, while others profit from misery of others and sell a canister of petrol to a single mother with three children, for a several thousand dollar markup. This is life and humanity at its best and worst - in dark times, bright people are best seen.

My inspiration = people; both military and civilians. Real people who remain unbroken.

Who are some WOW-Women who inspire you?

All women. For me, every woman is a WOW, every Ukrainian woman who is here with us today. It so happens that I work more with men, but I am inspired by such Ukrainian names as Tayra aka Yuliia Paievska who is a paramedic, Kateryna Polishchuk, better known by the call sign Ptashka who is a volunteer paramedic, Yuliia Rymarenko who is a soldier from the 93rd Brigade with whom we recorded several interviews. Yulia was seriously injured, but her positive attitude and vision of life are impressive. Finally, my mother Oksana is an inspiration to me. She runs down to the basement with her students about dozen times a day (she teaches Ukrainian language and literature at the school), and from there calls me and says: "How are you? So what's up? Something flying our way?"



What place or activity makes you the happiest?

Walking the streets of my native Dnipro and drinking coffee. Hugging my family, loved ones and friends. Playing with cats at home without the sounds of sirens. Speaking Ukrain-

ian, seeing blue and yellow flags and the coat of arms on the administrative buildings. And the smell of peonies - I love these flowers so much!

What will be the first thing you do when Ukraine wins? What do you dream of for yourself and your family after the war is over?

If possible, to meet and hug the heroes of my interviews and thank them. To go with my loved one to the Ukrainian Crimea or to the shores of the de-occupied (I hope and believe in it) Azov Sea. And then we will start working again and filming stories about the de-occupied cities, heroes and people. And it will be a real happiness.

In your opinion, how do Russians as a people differ from Ukrainians? Were we aware of these differences before the full-scale conflict? Or were we in a state of denial?

We are different. Mentally. Ukrainians can be killed, captured, but not defeated or conquered - this is what the military often tell me. This is the spirit of the people. Russians are mentally slaves. They need a 'tsar', they need to live and serve. They have been living like this for generations, they feel bad when their neighbours live well. This is their psychology and mentality. Unfortunately, historically and ethnically, there are Little Russians here in Ukraine. They were waiting for the "Russian world".

How do you think you will bring up your children, in terms of Ukrainian history, language and culture? Do you feel that new families now have a united approach to raising children in Ukrainian only?

OF COURSE! My children will hate and despise russians for the genocide of our people. These days, there are different approaches, but the nation is definitely united

Where can others find information about you/your activities?

My Facebook page is @darynafidelivna and Instagram @darynafidelivna

“Історії бійців

«Механ»

Знайомтеся, мій побратим Ромка «Механ». Правильніше «Механік», але на рідвперто скорочує Ромчин позивний. Рома ветеран. Воювати він почав мало не з першого дня повномасштабного вторгнення. Добровільно! За бабину спідницю не ховався. Воює грамотно і результативно. Механ досконало знає всі нюанси війни на лісосмугах. Думаю, це один з найдосвідченіших бійців нашої бригади. В будь-якій ситуації Роман зберігає спокій і не втрачає голови.



Пам'ятаю, якось наша «буханка», з черговою зміною, «по сіряку» висувалася на нуль. Всі досвідчені бійці. Що таке передок знають не з роликів в ютубі, тому в салоні автівки була доволі безтурботна атмосфера – жарти, сміх, незлостива лайка. Навіть коли в'їхали в зону, яка вважалася «мисливськими угіддями» к'цапських дронщиків, хлопці

залишалися розкутими - до ризику звикаєш. За кермом був досвідчений водій Саня. Механ сидів поруч. От не пам'ятаю, чи то він повинен був показати дорогу до нової позиції, чи то йому. Не важливо. На відкритій ділянці, яку час від часу, щільно покривала ворожа арта, наша старезна «буханка» пірнула в чергову калюжу і не виринула. Заглухла. Спроби завести машину виявилися марними. В салоні зависла гнітюча тиша. Хлопці чудово розуміли, що годі й шукати кращої цілі для дронів або арти. Ззовні всі зберігали спокій. Але галас і жарти вщухли. Сиділи мовчки. Час, здається, завмер. Механ, абсолютно спокійно, без метушні та зайвих рухів почав чаклувати над двигуном. Разом з Санею вони швидко і чітко щось крутили, щось підключали і щось відключали. Нарешті, Саня повернув ключа і... старенький зношений двигун невдоволено загарчав - автівка посунулася. Фух! Пронесло! За декілька хвилин ми були в точці евакуації, звідки вже пішки попрямували на позицію. Момент стояння в калюжі був реально небезпечний. Нас врятували витримка й професіоналізм Механа і Сані. Ці якості дорогого коштують на війні. А ще Механ веселун. Його гумор іноді буває тонкий та вишуканий - просто жарти британського аристократа. А іноді брутальний, на межі фолу, - окопна реальність. На таких чоловіках, як Механ тримається наша армія. І саме такі чоловіки, як наш Механ здатні вибороти ПЕРЕМОГУ. Шануймо героїв! Все буде 4.5.0.

Чому Рома зажурений на світлині з тарілками я не знаю. Може не хоче повертати дитячу творчість власникам))))))?

Дмитро Каюк

26 червня, в Україні святкують День кримськотатарського прапора



Прапор – символ державності, що розкриває національні особливості країни, народу, що її населяє, а також відобразити віхи їх історії.

Першим документальним свідченням про статус національного герба і прапора кримських татар було «Положення про культурно-національну автономію мусульман Криму», яке затвердило кримськотатарське Парламентське бюро на початку 1919 р. Саме в цьому документі національним гербом визнавали зображення тарак-тамги, а прапором – полотнище сіро-блакитного кольору із зображенням національного гербу у верхньому куті біля древка.

Після встановлення комуністичного режиму в Криму, кримці вимушено перестали демонструвати національну символіку на публічних заходах. І тільки з 30 червня 1991 р. на Другому Курултаї кримськотатарського народу у Сімферополі було ухвалено постанову «Про національний прапор і національний гімн кримськотатарського народу», якою відновив блакитний стяг із золотою тамгою у верхньому лівому куті як національний прапор. Мави кок-байрак (укр. блакитний

прапор) і тарак-тамга (укр. герб-гребінь) як державні символи використовували ще за доби Кримського ханства. Кримське ханство з'явилося в XV ст. й стало наступником Великої Орди. Його очолив прямий нащадок Чингісхана – Гаджи Гірай. Разом із ханським титулом він отримав у спадок і санджак-шеріф або хоругву. Гіраї брали санджак-шеріф у воєнні походи, проте прапор здіймали тільки перед початком битви. Після того, як імами, що супроводжували війська, справляли намаз, знамена великого хакана знову передавали свячено слугам на зберігання. Крім санджак-шеріфа Чингісхана, у глави держави й двох його наступників на трон – калги й нур-ед-діна – були власні знамена. Під родовими санджаками виступали в похід представники ханської аристократії – беї та мурзи, кожен військовий підрозділ мав свої знамена, відмінні за кольором, розміром та формою. Так, знамено складалося із високого держака, наверх й кольорового полотнища трикутної, рідше – прямокутної, форми, часто прикрашались металевими деталями та до наверх кріпили бунчук із кінських хвостів – символ військової доблесті. В джерелах згадуються червоно-чорні, білі, жовті, зелені прапори, які іноді містили арабські написи або сури з Корану. Щодо небесно-блакитного кольору, то він використовувався на військових знаменах вкрай рідко. Для тюркських народів цей колір є особливим, оскільки він був пов'язаний із культом Тенгри або Батька-Неба. І хоч, кримці відійшли від вірувань своїх пращурів – давніх тюрків, але цей колір залишився синонімом чистоти, вірності, свободи та єдності народу. Інший невіддільним елементом кримськотатарського прапора є тарак-тамга. Тамги – це родові або особисті знаки, штампи, якими кочовики позначали своє майно.

Власн.інфо

Молитва за Дітей України

В суботу, першого червня, 2024 в українському храмі Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фл. Було відправлено Молебень за дітей України о.Дмитром Касіяном, о.Олегом Сацюком та новоприбулим з України о.Юрієм. Було запрошено дітей і батьків української громади взяти численну участь у спільній молитві.



На Молебень прибули члени Дитячого Хору «Світанок Флориди» з батьками, щоб заспівати для дітей України. Під проводом диригента-маестра Олега Майовського новостворений дитячий хор виконав пісню до Божої Матері, до Неньки України та зворушливу пісню про Маму.

Опісля перед входом до церкви діти малювали на хіднику малюнки для дітей в Україні: тризуб, соняшники, прапир України і т.д. Ці малюнки і їхні автори були переслані дроном в Україну до сиротинців, до шкіл та дитинки можливо в цей воєнний час.

Успішна молитва дітей за дітей України була організована 56 Відділом Союзу Українок Америки під проводом Іванки Олесницької та членами Громадського Комітету в Норт Порті.

Віра Боднарук, голова
Світлини Дарії Томашоскої:
Дитячий Хор «Світанок Флориди» з членами СУА і Гром. Ком.



НАША ЦЕРКВА



Видає Блаженний Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенський Києво-Печерський та
Почайвський Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" № 34 (2024)

**Ми не маємо права відступати від
істини, щоби догодити людям, і не
можемо гріх назвати чесною, а
неправду – істиною,
– Митрополит Епіфаній**



Сьогодні з євангельського читання ми чуємо про спілкування Спасителя із жінкою-самарянкою. Які уроки ми можемо взяти з почутого нами слова Божого? Читання є великим і настанов, які воно дає нам, багато. Тому в наших з вами роздумах зупинимось сьогодні лише на кількох.

Відомо, що між юдеями та самарянами існувала і релігійна, і етнічна ворожнеча. Її відображенням є здивування самарянки, коли Спаситель звертається до неї з проханням дати напитися води. Ворожнеча була настільки глибокою, що юдеї та самаряни вважали оскверненням не лише побутове спілкування, наприклад споживання їжі разом чи перебування в домі одне одного, але навіть і розмову.

Причиною такої ворожнечі було те, що самаряни вірили у своє походження від патріарха Якова і вважали, що вони є правдивими послідовниками відкритої Богом істинної віри, а юдеїв вважали самозванцями, які цю віру привласнили. Натомість юдеї вважали самарян, якщо вжити цей більш пізній термін – єретиками, тобто людьми, які викривили істинну віру.

Кульмінацією протистояння стало те, що самаряни збудували на біблійній горі Гарізім, де пророком Мойсеєм було заповідано щорічно читати благословення на тих, хто виконує Божий закон, свій власний храм, а юдеї приблизно за століття до Різдва Христового цей храм зруйнували.

Отже, ворожнеча між юдеями і самарянами мала давнє коріння та відзначалася запеклістю з обох сторін. У Євангелії ми не раз бачимо, як для слухачів з народу, коли йшлося про самарян, це іменування сприймалося ними як синонімом чужої, ворожої людини.

Перше, на що слід звернути увагу з

почутого нами сьогодні – це те, що Господь Сам звертається до самарянки, даючи їй можливість виявити своє ставлення, свої думки та сподівання. Отже, цим Спаситель і нам, Своїй Церкві, подає приклад, що не слід ховатися від зовнішнього світу, не слід існувати лише для самих себе. Навіть ті, хто виявляють ворожість щодо нас особисто, щодо Церкви, щодо віри в Бога як такої – без спілкування нашого з ними ці люди, мабуть, і залишаться такими. Але коли ми будемо з ними спілкуватися, особливо виявляючи доброзичливість, відкритість – то це дасть їм можливість пізнати істинну та змінитися. Саме так змінилася жінка-самарянка: на початку вона поділяла упередженість своїх одноплемінників, але після розмови – увірувала сама і стала причиною навернення мешканців свого міста.

Ще один урок з почутого нами – що попри доброзичливість та відкритість Христос не відступає від істини, вказуючи, що правдивий закон Божий і служіння в храмі дані були юдеям. Для нас це є приклад і настанова в тому, що ми на догоду добрим людським стосункам не можемо, не маємо права відступати від істини. Щоби догодити людям, ми не можемо чорне назвати білим, гріх назвати чеснотою, неправду називати істиною.

Водночас цей момент подає нам ще один урок – форми, в яких зберігається істина, не тотожні її змісту, її сенсу та сутності. Вони не можуть замінити істину. Бо у такому випадку слідування формі приводить до фарисейства, в якому зовнішнє виконання обов'язків переважає над сутністю чи навіть суперечить їй. Саме тому Христос каже самарянці, що значення, сутність поклоніння Богові є у тому, щоби це звершувалося в душі та в істині, а не підмінялося пустими, немов поваплені гробниці, формами.

Отже, через Свою розмову із самарянкою Господь навчає нас усіх дотримуватися середнього, чи як отці його називають – царського шляху. Надмірна зосередженість на формальній стороні християнського життя є шкідливою, коли в жертву цій формі приноситься сутність, духовна складова. Водночас впорядкованість, церковна традиція, випробувані духовним досвідом багатьох поколінь форми служіння і життя не слід зневажати або довільно відкидати, обумовлюючи це власним баченням чи переконаннями.

В тому, що стосується нас особисто, нам слід бути терпеливими, і заради навернення ближніх, навіть явних грішників – а самарянка була грішницею! – потрібно виявляти стриманість, смирення і мудрість. Водночас у свідченні істини для інших християни не мають права поступатися правдою Божою, змінювати Божественний закон і Одкровення на догоду грішному світові.

Бажаю всім нам, дорогі брати і сестри, пам'ятати ці уроки. І щоби Спаситель кожному з нас щедро подавав воду живу, благодать Святого Духа, про яку Він говорить самарянці, і ця благодать була в нас джерелом життя вічного. Амінь.



“Новини”

Предстоятель відзначив творців фільму «Будинок „Слово“: Нескінчений роман»

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 1 червня 2024 року зустрівся у своїй резиденції з творцями українського повнометражного художнього фільму «Будинок „Слово“: Нескінчений роман», присвяченого добі «розстріляного відродження». До Митрополичого дому, зокрема, завітали режисер картини Тарас Томенко, продюсери Юлія Чернявська й Олег Щербина та актори Ніна Набока і В'ячеслав Довженко. У зустрічі також взяли участь насельник Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря ігумен Феодосій (Ляхович) та диякон Ростислав Мартинюк.



Під час спілкування мова йшла про необхідність консолідації зусиль кожного українця для наближення перемоги над російським агресором, про важливість розвитку й популяризації української історії й культури, зокрема, через кінострічки про знакові для України події й постаті.

Також творці фільму розповіли Митрополиту Епіфанію, що їхня картина розповідає про розквіт українського мистецтва 20-30-х років ХХ століття. Про період – виклик, період сили слова, сили духу та сили спротиву тоталітарній радянській системі.

«Зараз значення популяризація нашої культури, зокрема й важливого і трагічного періоду «розстріляного відродження», складно переоцінити. Адже той самий ворог знову хоче знищити нас як окрему націю й привласнити усе наше історичне, духовне та культурне надбання. Тож наш обов'язок не дозволити цьому статися, а зберегти і примножити національну спадщину та передати її майбутнім поколінням», – сказав Блаженніший владика.

Окрім того, Предстоятель Православної Церкви України відзначив гостей високими церковними нагородами.



Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 20 червня 2024 року зустрівся у своїй резиденції з Надзвичайним і Повноважним Послом Французької Республіки в Україні Гаелем Весьєром.

На початку спілкування Предстоятель Православної Церкви України розповів високоповажному гостю про Свято-Михайлівський Золотоверхий монастир, який відіграв важливу роль в історії нашої Церкви та держави, а зараз є місцем вшанування пам'яті полеглих захисників України.

Сторони також обговорили підтримку нашої держави у протистоянні повномасштабному російському нападу, соціальну й релігійну ситуацію, роль Церкви в українському суспільстві, служіння капеланів у війську, намагання агресора використувати Церкву і питання віри для досягнення власних

загарбницьких цілей та низку інших тем, які становили предмет спільного зацікавлення.

Наприкінці зустрічі Митрополит Епіфаній подякував пану Послу за дружню позицію Франції та підтримку України в час випробувань війною.

«Ми сильні, але без підтримки дуже важко боротися проти такої масштабної російської навали. Тож я дякую Вам за спілкування і за допомогу, яку надає нам Французька Республіка. Для нас це справді цінно, бо коли ми відчуваємо підтримку, то розуміємо, що ми не самі і це надихає нас на подальшу боротьбу. Ми дякуємо і Президенту Франції пану Еммануелю Макрону, який висловлює сміливі й важливі думки щодо сприяння Україні», – підсумував Його Блаженство.

Виставки дитячих малюнків «Обличчя української мрії»



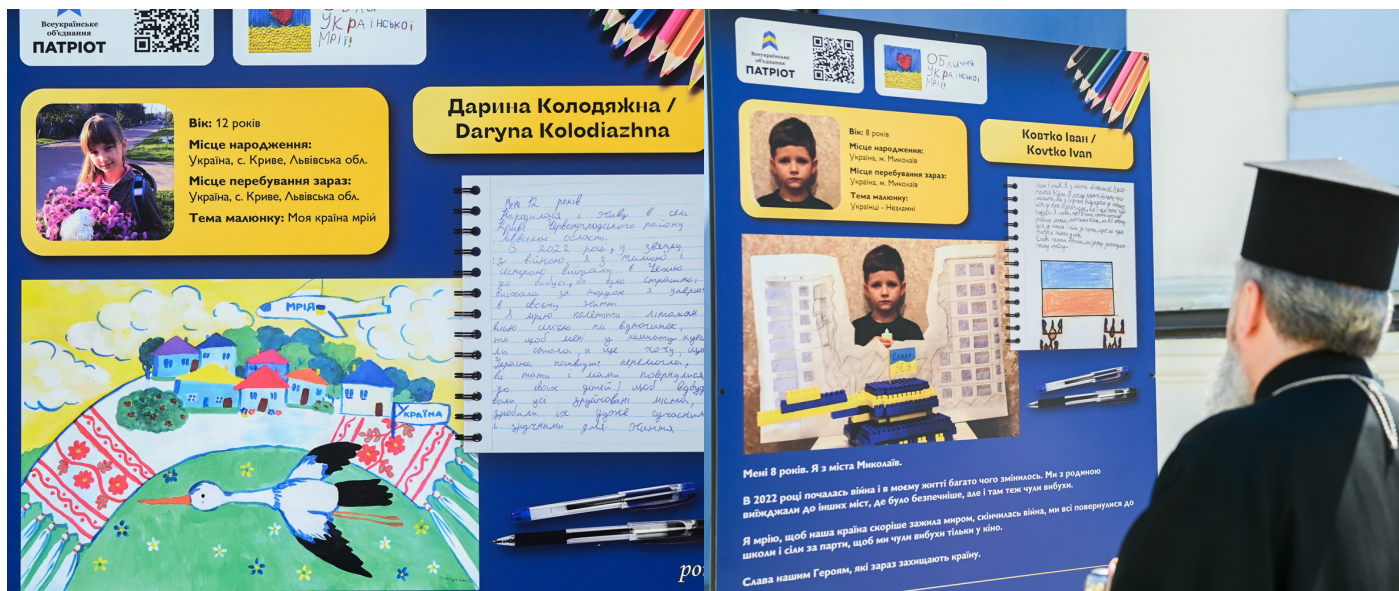
Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 27 червня 2024 року відвідав відкриття виставки дитячих малюнків «Обличчя української мрії», яка в цей день розпочалася на території Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря.

Предстоятель Православної Церкви України поспілкувався з організаторами заходу, вручив дітям подарунки та відповів на запитання журналістів.

«Важливо і знаково, що дітки мріють жити у власному українському домі, мріють про перемогу добра і правди, перемогу України. Адже діти – це майбутнє нашої української нації,

продовження буття нашого народу. Саме заради них українські воїни сьогодні самовіддано боронять нашу державу та свободу, яка є великим даром Божим», – зазначив Його Блаженство.

Проект «Обличчя української мрії» покликаний розповісти про українських дітей та їхні переживання в контексті війни, спричиненої російським нападом. Юні учасники створювали свої малюнки на одну з обраних тем: «Одне дитинство на всіх», «Моя країна мрій» та «Українці – Незламні». До малюнка діти додали короткі листи – про себе, війну та свої мрії.



ФУНДАЦІЯ «ПРОМЕТЕЇВ ОТВІТ»



Головним пріоритетом Фундації з осідком у США є сприяння у збереженні української свідомості та ідентичності, культурної спадщини і традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентів вищих навчальних закладів в Україні та за кордоном, надання фінансової і моральної допомоги науковцям, студентам, винахідникам, громадським активістам іншим чинникам, котрі формують громадянське суспільство та демократію в Україні. За чинним американським законодавством пожертви надіслані до Фундації «Прометеїв отвіт» не підлягають оподаткуванню.

Promethean's Retort, P.O. Box 35, Lyndhurst, NJ 07071-0035
USA . 4petrop@verizon.net, 201 460 1364